

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 118

Từ đó cho thấy, thế gian không có người hộ pháp thì chánh pháp của Thích Ca Mâu Ni Phật không thể trụ thế, nền giáo học của nhà Phật sẽ không thể đứng vững. Trong hư không pháp giới, nếu như không có chư Phật Như Lai hộ trì Phật A Di Đà, thì pháp môn niệm Phật thù thắng, hoàn cảnh tu học hoàn bị nhất của Thế giới Cực Lạc cũng không có người biết đến, 48 nguyện của Phật A Di Đà toàn bộ bị tan vỡ. Ngài ngày nay thật sự thành tựu, quả thật mà nói, là dựa vào một nguyện này. Tất cả chư Phật Như Lai đều là hộ pháp của Phật A Di Đà, tất cả chư Phật Như Lai, không có vị nào mà không tán thán Phật A Di Đà. Kinh văn phía sau bản Kinh nói rất hay, Thích Ca Mâu Ni Phật đại biểu tất cả Như Lai, tán thán Phật A Di Đà là **“*Quang trung cực tôn, Phật trung chi vương*”**. Tán thán đến cực điểm! Chúng ta ngày nay tu học pháp môn này, làm đệ tử Di Đà, bạn nên biết là có biết bao nhiêu người đố kỵ, biết bao nhiêu người phá hoại, biết bao người gây phiền phức. Bạn biết rồi thì không nên bận tâm, biết rồi sẽ không bị họ phá hoại nữa. Những người phá hoại là những người nào vậy? Có hai loại người.

Một loại là con cháu của ma, là ma tử ma tôn. Đây là ở trong Kinh Thích Ca Mâu Ni Phật nói cho chúng ta biết. Năm xưa khi Phật Đà còn tại thế, Ma Vương Ba Tuần cũng thường hay nghe Kinh thuyết pháp. Phật giảng Kinh 49 năm xong, ma vương yêu cầu Thích Ca Mâu Ni Phật diệt độ sớm hơn một thời gian, nói với Phật là Ngài giảng Kinh đủ nhiều rồi, được rồi, không nên giảng thêm nữa. Phật rất từ bi, gật đầu: **“*Được, ta đồng ý*”**. Phật đều hằng thuận chúng sanh, ma đến khai thỉnh cũng hằng thuận. Ma đối với Phật pháp rất đố kỵ. Ba Tuần nói, ta phải nghĩ cách phá hoại Phật pháp. Thế Tôn mỉm cười, Pháp này của ta là chánh pháp, là từ trong tâm tánh của tất cả chúng sanh lưu xuất ra, bất kỳ người nào cũng không thể phá hoại được. Ba Tuần bèn nói: **“*Đợi khi pháp vận của ông đến Thời kỳ Mạt Pháp, ta sai ma con, ma cháu của ta thấy đều xuất gia, khoác áo Cà Sa để diệt Phật pháp của ông*”**. Thời kỳ Chánh Pháp và Tượng Pháp thì chúng sanh thiện căn sâu dày, hay nói cách khác, họ có năng lực biện biệt chân vọng, tà chánh, nên ma không thể lợi dụng. Thời kỳ Mạt Pháp căn tánh chúng sanh dần dần ngày càng kém, không có năng lực biện biệt đúng sai, không có năng lực biện biệt thiện ác, đương nhiên càng không có năng lực biện biệt thật giả. Thích Ca Mâu Ni Phật

nghe xong, chẳng nói một câu nào, chỉ biết rơi lệ. Thái độ này của Phật biểu thị ý gì vậy? Thương xót cho tất cả chúng sanh vô tri thời Mạt Pháp. Cho nên, kẻ làm chứng ngại cho pháp môn này là ma con, ma cháu. Chúng ta hiểu rất rõ, chúng ta gặp rồi thì nên đối với họ kính mà không gần. “*Anh làm sao chứng ngại được tôi, chỉ cần tín tâm của tôi bất động thì anh đành chịu thôi. Tôi không thể mắc bẫy của anh, không bị anh gạt được. Anh đến khuyên tôi học theo pháp môn này, học theo pháp môn nọ, pháp môn này có thần thông, pháp môn kia có cảm ứng, hết thảy tôi đều mắc kế*”, ma không thể lợi dụng được.

Loại phá hoại thứ hai đó là vô tri, người thật sự không có thiện căn, dạng người ba phải. Loại người này ở thế gian cũng không ít. Chúng ta cũng nên thương xót họ, không nên quở trách họ. Tại sao vậy? Tôi thường hay nói, nếu như truy cứu nguyên nhân gốc rễ của nó, đều là do bản thân chúng ta làm chưa tốt, chúng ta chưa làm tròn trách nhiệm của một người đệ tử, cho nên mới có những hiện tượng này xuất hiện. Xã hội đại chúng đối với Phật giáo có những sự hiểu lầm này, hiểu lầm rất sâu, nguyên nhân gì vậy? Chúng ta không thường xuyên giảng Kinh thuyết pháp, chưa đem những nội dung chân chánh của Phật giáo nói ra để mọi người biết, cho nên người ta nói chúng ta mê tín, chúng ta làm sao trách người ta được? Quay lại thử suy nghĩ xem bản thân mình, bản thân chúng ta chưa có y giáo phụng hành, chưa có thật sự làm. Người ta đối với chúng ta có biết bao nhiêu lời phê bình không tốt, lời của họ cũng không phải là sai. Cho nên, chúng ta sau khi nghe rồi phải soi lại, phải kiểm điểm, phải thật sự nỗ lực sửa chữa lỗi lầm.

Đạo tràng Cư Sĩ Lâm này, mọi người hiện nay nhìn thấy đều rất hoan hỷ, dường như pháp duyên rất thù thắng. Chúng tôi ở đây cũng nói cho các đạo tràng khác biết, nói cho các pháp sư khác biết, pháp duyên của các anh cũng rất thù thắng, nhưng các anh không chịu làm. Làm thế nào vậy? Hằng ngày giảng Kinh, hằng ngày niệm Phật thì pháp duyên chẳng phải thù thắng rồi sao? Bạn có pháp duyên mà bản thân bạn không chịu kết, thế thì vô phương vậy. Đạo tràng này, hiện nay cư sĩ Lý Mộc Nguyên là phó đạo tràng, thay trưởng đạo tràng, ông không phải người chủ trì. Ông thường nói, tôi cũng thường nói, đạo tràng này hoàn toàn không phải vì một đạo tràng này của chúng ta. Nếu vì một đạo tràng này thì Phật Bồ Tát sẽ không hộ niệm, thiên long thiện thần sẽ không ủng hộ. Đạo tràng này vì ai mà dựng nên vậy? Là vì tất cả chúng sanh trên toàn thế giới mà lập nên đạo tràng này. Các bạn phải nghe cho rõ ràng, tôi không phải nói vì Phật giáo trên toàn thế giới. Nếu như vì Phật giáo trên toàn thế giới thì phạm vi này nhỏ rồi, mà

vì tất cả chúng sanh trên toàn thế giới, cho nên đạo tràng này thù thắng. Chúng ta đang làm. Chúng ta không phân chủng tộc, không phân tôn giáo, đây chính là đạo tràng vì chúng sanh trên toàn thế giới, thật sự vì sự ổn định hòa bình của thế giới, là phúc lợi đích thực. Vì tất cả chúng sanh trên toàn thế giới, hoàn toàn không vì cá nhân, hoàn toàn không vì đoàn thể nhỏ, vậy mới như pháp. Phật dạy chúng ta như thế nào, chúng ta làm như thế ấy.

Chúng ta vì toàn thế giới, quả thật mà nói tâm lượng vẫn còn quá nhỏ. Tâm lượng của chư Phật Bồ Tát là hư không pháp giới, còn tâm lượng của chúng ta chỉ vì một tinh cầu, bạn thấy, nhỏ đáng thương cỡ nào! Nhưng việc chúng ta hôm nay là muốn làm đến toàn thế giới, tâm lượng không khác gì so với chư Phật Như Lai, quả thật tấm lòng vì tất cả chúng sanh hư không pháp giới. Việc trước mắt, chúng ta phải làm đến toàn thế giới. Vì chúng sanh trên toàn thế giới làm việc gì vậy? Phá mê khai ngộ. Quý vị phải nhớ kỹ, Phật giúp đỡ chúng sanh mục đích chủ yếu là phá mê khai ngộ, giúp đỡ chúng sanh hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh. Chân tướng hiểu rõ rồi thì tất cả mọi tai nạn đều không còn nữa, thiên tai nhân họa đều không còn nữa; bản thân nghiệp chướng tiêu trừ, tâm địa mát mẻ, tự tại; quá khứ, hiện tại, vị lai, nơi này nơi khác bạn cũng dần dần ngày càng thông đạt sáng tỏ. Đây là Phật giáo Đại thừa.

Công đức của hộ pháp hơn hẳn công đức hoằng pháp. Tôi là một giáo viên, là người dạy học. Cư sĩ Lý là Hiệu trưởng. Ông lập nên trường học này, ông làm Hiệu trưởng, mời tôi đến dạy học. Cho nên, có rất nhiều đồng tu muốn đến nơi đây để tham gia lớp bồi dưỡng, muốn đến đây để niệm Phật, họ thường hay viết thư, gọi điện thoại tìm tôi. Tôi bảo, bạn tìm sai người rồi! Bạn nên tìm ông chủ mới đúng, tìm người làm thuê làm gì. Người làm thuê không thể làm chủ, tôi không làm chủ nổi, nên tìm ông ấy. Ông ấy có việc, tôi không có việc. Tôi đến giờ lại lên lớp. Quý vị bảo tôi khi nào lên lớp thì tôi lên lớp khi ấy; bảo tôi lên lớp ở đâu thì tôi lên lớp ở đó. Tôi là người bị động, không phải chủ động. Quý vị bảo thứ hai “Kinh Hoa Nghiêm” phải giảng ở đâu, tôi nói được. Hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức. Lại có một số đồng tu đến nói với tôi: “*Pháp sư! Thầy làm như vậy có mệt quá hay không?*”. Tôi trả lời: “*Vâng, quá mệt rồi! Tốt nhất là bảo tôi đừng giảng Kinh nữa thì tôi hết mệt ngay*”.

Đến nơi đây để giảng thì có cái tiện lợi của việc giảng ở đây, có biết bao nhiêu đồng tu đều có thể ở một chỗ cùng nhau học tập. Đạo tràng Tịnh Tông Học Hội quá nhỏ, phòng học của chúng ta chỉ có thể chứa đồng tu lớp bồi dưỡng, cho nên có rất nhiều đồng tu đến niệm Phật đường bên cạnh nghe Kinh, chúng ta lợi

dụng màn ảnh rộng, cho nên ở nơi này cũng tốt. Chín giờ rưỡi, chúng ta đến nơi đây, giảng Kinh xong thì ở bên này dùng bữa cơm trưa rồi trở về nghỉ ngơi đều được. Quý vị bảo thế nào, tôi tùy hỷ thế ấy. Cả đời tôi sẽ không thay đổi nguyên tắc này, đây là Phật Bồ Tát dạy cho tôi. Cho nên, tùy thuận theo lời giáo huấn của Phật Bồ Tát sẽ sống một cuộc đời hạnh phúc nhất, tùy thuận theo tri kiến của mình thì bạn sẽ sống một đời rất đau khổ, bạn phiền não nhiều.

Mỗi tháng tôi đều đến Hồng Kông để giảng Kinh, rất nhiều đồng tu nhìn thấy, họ bảo: “*Pháp sư! Thầy mỗi ngày một trẻ ra*”. Tôi nói: “*Thật vậy sao?*”. Quả thật mà nói, tôi đã già lắm rồi, không còn trẻ nữa, nhưng dáng vẻ lão suy tương đối chậm lại một chút. Đây là nguyên nhân gì vậy? Ở trong ngàn ngữ thế gian nói rất hay: “*Lo nghĩ nhiều khiến người già*”. Con người tại sao bị lão hóa vậy? Lo nghĩ quá nhiều, phiền não quá nhiều thì sẽ già. Tại sao không đem những thứ này vứt đi để cho tâm địa mình được thanh tịnh tự tại? Không có lo nghĩ, không có phiền não, không có bận tâm, bạn sẽ thật sự vui sướng. Nhưng người giảng Kinh, người làm giáo viên như chúng tôi thì được, còn người làm ông chủ thì không được. Người làm ông chủ nếu như đem việc này vứt đi thì việc đó không có người làm rồi. Vì vậy người làm ông chủ là Phật, Bồ Tát, không phải phàm phu, chúng tôi đối với họ vô cùng tôn kính. Do đó tôi thường nói, công đức của hộ pháp hơn hẳn hoàng pháp. Đây là lời chân thật, không có hộ pháp thì không có Phật pháp trụ thế. Người tu hành ai nấy đều ở trong núi sâu, tự mình thành tựu rồi, đối với xã hội, đối với chúng sanh không có cách gì tạo nên công hiến. Phật pháp nếu có thể phổ cập ở thế gian này, để thế gian này có được lợi ích chân thật thì nhất định phải dựa vào Bồ Tát hộ pháp. Những người hộ pháp này thật sự hiểu được Phật pháp, biết được sự thù thắng của Phật pháp, phát đại từ đại bi làm lợi ích tất cả chúng sanh.

Hôm nay, trong hội này của chúng ta có năm vị cư sĩ từ Núi Thiên Mục - Triết Giang đến đây, họ vừa mới tranh thủ một chút thời gian nói cho tôi biết tình hình tu học của các đồng tu tại Núi Thiên Mục. Sau khi nghe xong, tôi vô cùng hoan hỷ. Đây là Bồ Tát thật, họ không khác gì so với cư sĩ Lý ở nơi đây. Khu vực Đông Nam Á này có cư sĩ Lý Bồ Tát, thì ở nơi đây không bị kiếp nạn. Hôm nay tôi nghe được rồi, Núi Thiên Mục có những vị Bồ Tát này thì bên đó sẽ không bị tai nạn. Chúng tôi đối với việc này tin tưởng rất sâu. Niềm tin của chúng tôi không phải tùy tiện nói ra. Tôi học Phật đã 47 năm rồi, ở trên bục giảng đã giảng 40 năm, tâm đắc tu học trong 40 năm của tôi thật sự thể hội, khẳng định sự thật này, quyết không phải là giả dối. Người nơi đó có phước. Khu vực này có rất nhiều

Bồ Tát đang trầm lặng làm việc, còn có những vị tôi vẫn chưa nghe thấy, những vị tôi nghe nói quả thật có không ít, đang thật sự nỗ lực làm. Hiện nay chúng ta thiếu nhân tài giảng Kinh thuyết pháp. Quý vị pháp sư trẻ tuổi, các bạn đang ngồi đây phải cố gắng nỗ lực, hãy mau mau ra giảng Kinh. Những đạo tràng này của họ đều đã xây dựng rồi, có Bồ Tát đang hộ trì rồi, các bạn hãy mau đi giảng Kinh. Giảng Kinh vĩnh viễn không được gián đoạn. Thế nhưng, bạn lại sợ mình giảng không hay. Sự việc này chỉ cần bạn thật sự phát tâm thì sẽ có Phật Bồ Tát phù hộ cho bạn, có tam bảo gia trì, chỉ cần bạn nghiêm túc nỗ lực chuẩn bị, không thể không chuẩn bị. Chuẩn bị là gì vậy? Chứng tỏ sự chân thành của chúng ta. Nhưng khi lên bục để giảng, có thể những nội dung bạn chuẩn bị hoàn toàn không dùng được. Uy lực Tam bảo gia trì, bạn có thể nói ra diệu pháp, nói ra những điều mà chính bạn cũng không dám tin. Sự việc này thường hay xảy ra.

Các bạn thấy, “Viên Giác Kinh Thân Văn Ký”, “Viên Giác Kinh Giảng Nghĩa” là tài liệu chuẩn bị giảng Kinh Viên Giác của Lão Hòa thượng Đế Nhân. Ngài chuẩn bị nghiêm túc như vậy. “Thân Văn Ký” là Giang Vị Nông, Tướng Duy Kiêu, mấy vị cư sĩ nghe giảng, ghi lại. Sau khi ghi lại, ngày thứ hai họ chỉnh lý trở lại, đưa cho Lão Hòa thượng xem. Lão Hòa thượng xem xong thì vô cùng kinh ngạc, hỏi họ: “*Những điều mà các anh ghi chép đây là tôi giảng sao?*”. Họ nói: “*Vâng, là do Lão Hòa thượng giảng đấy ạ!*”. “*Tôi làm sao có thể giảng hay như vậy được?*”, Lão Hòa thượng nói. Đây là ở trên bục giảng có uy lực tam bảo gia trì. Chỉ cần bạn có tâm chân thành, nhưng không thể không chuẩn bị, không chuẩn bị thì không được.

Tôi giảng 40 năm rồi mà vẫn phải chuẩn bị trước; hằng ngày phải đọc Kinh. Nhưng tôi nói cho quý vị biết, tôi chuẩn bị một ngày thì có thể giảng ba tháng, cho nên quý vị nhìn thấy tôi rất thanh thản, còn dạo chơi khắp nơi, bay đi khắp nơi. Tôi chuẩn bị một ngày là giảng ba tháng, nhưng tôi hằng ngày đọc Kinh, không có ngày nào không đọc Kinh. Khi tôi lên bục giảng, có phải tôi giảng nội dung mà tôi đã chuẩn bị không? Xin thưa với quý vị, hoàn toàn không có. Cho nên sau khi tôi giảng xong, nếu bạn hỏi tôi đã giảng những gì, tôi xin thưa với bạn, nói thật sự là giảng những gì tôi cũng không biết nữa! May mà các bạn hiện nay có ghi âm, ghi lại những gì tôi đã giảng. Bạn ghi lại, bảo tôi nghe, tôi cũng không muốn nghe nữa. Chúng tôi đều dựa vào ông chủ, ông chủ là Phật A Di Đà (đây chính là lời của cư sĩ Lý Mộc Nguyên). Nhất định phải được Phật lực gia trì, được Phật lực bảo hộ. Bản thân chúng tôi là người làm công quả cho Phật A Di Đà, người làm phụ công. Xây dựng đạo tràng ở đây, thành tựu của đạo tràng thầy

đều dựa vào Phật lực. Đạo tràng này, từ lúc tôi đến đây giảng Kinh, cư sĩ Lý hiểu rõ một nguyên tắc là không hóa duyên, không hỏi người xin tiền. Tiền nhiều làm việc nhiều, tiền ít làm việc ít, không tiền thì không làm, tâm địa thanh tịnh.

Tâm thanh tịnh có thể sanh trí tuệ. Cho nên, Phật là tấm gương tốt của chúng ta, phải y theo lời giáo huấn của Phật, phải học tập theo Phật. Bản thân chúng ta thật sự phát tâm, thật sự chịu làm, vì xã hội phục vụ, vì chúng sanh phục vụ, nhà Phật nói là “độ” chúng sanh. Ý nghĩa của “Độ”, dùng cách nói hiện nay mà nói chính là phục vụ, phục vụ vô điều kiện, hiến dâng vô tư. Chỉ cần bạn thật sự chịu làm như vậy, thật sự có tâm này thì sẽ cảm ứng đạo giao với chư Phật Bồ Tát. Tại sao vậy? Vì tâm của chư Phật Bồ Tát chính là tâm này. Chúng ta phát tâm là cùng một tâm với chư Phật Bồ Tát thì Phật Bồ Tát sao mà không hộ niệm chứ? Đâu có lý nào mà các Ngài không quan tâm. Người thế gian không thể biện biệt tà chánh, không thể biện biệt thiện ác, thậm chí là ngay cả lợi hại cũng không thể biện biệt, nhưng thần hộ pháp có năng lực biện biệt, thiên long thiện thần có năng lực biện biệt. Tâm của bạn thiện, việc làm thiện, lời nói thiện thì thần hộ pháp nhất định ủng hộ. Người cùng tâm này, tâm cùng lý này. Chúng ta thấy người khác làm một việc tốt, chúng ta cũng thấy hoan hỷ, chúng ta cũng toàn tâm toàn lực tự động đi giúp đỡ họ, thành tựu thiện tâm của họ, thành tựu thiện nghiệp của người.

Trong tất cả chư Phật Như Lai, Phật A Di Đà phát thiện nguyện viên mãn cùng tột, hơn hẳn tất cả chư Phật Như Lai. Chư Phật Như Lai trí tuệ bình đẳng, năng lực bình đẳng mà phát nguyện không giống nhau. Nguyện mà Phật A Di Đà phát, tất cả chư Phật Như Lai xưa nay chưa hề phát ra. Sau khi Ngài phát nguyện rồi, đúng ngay bốn hoài của chư Phật Như Lai. Chư Phật không hề nghĩ ra, Ngài nghĩ ra rồi, cho nên không có vị Phật nào không tán thán, không có vị Phật nào không ủng hộ. Phật A Di Đà lại có một nguyện này, tất cả chư Phật đâu có lý nào mà không thành tựu đại nguyện của Phật A Di Đà chứ? Nguyện này là gì vậy? Nguyện này chính là mười phương tất cả chư Phật Như Lai trong thế giới mười phương thay Phật A Di Đà chiêu sinh, thay Phật A Di Đà gửi gắm giới thiệu. Cho nên, tất cả chư Phật Như Lai trong mười phương thế giới giảng Kinh thuyết pháp, chính là Thiện Đạo Đại Sư đã nói câu: “*Duy thuyết Di Đà bản nguyện hải*”. Bất kể nói bao nhiêu Kinh luận, bao nhiêu pháp môn, đến cuối cùng thầy đều quay về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Cho nên chúng ta nhìn thấy đồng tu các tông phái khác nhau, họ học Thiên cũng tốt, học Mật cũng tốt, học Giáo cũng tốt, học giới luật cũng tốt, chúng ta nhìn thấy hoan hỷ tán thán, dứt khoát không được phỉ báng. Điểm này các đồng tu chúng ta phải nhớ kỹ.

Tại sao không được phỉ báng vậy? Phỉ báng thì bạn không thể vãng sanh. Tại sao vậy? Những pháp môn đó, bạn thử hỏi có phải là Phật nói hay không? Đều là do Phật nói, Thiên là do Phật nói, Mật cũng là do Phật dạy. Nếu bạn phỉ báng, há chẳng phải báng Phật sao? Pháp do Phật nói, nếu bạn phỉ báng là báng pháp. Người dựa theo những phương pháp đó tu học, đó là Tăng. Bạn báng Phật, báng Pháp, báng Tăng thì không thể vãng sanh. Nguyên thứ mười tám, trong nguyện văn sau cùng nói: “*Duy trừ ngũ nghịch, hủy báng chánh pháp*”. Bạn phỉ báng chánh pháp, bạn tu như thế nào bạn cũng không thể vãng sanh. Cho nên người tu Tịnh Độ chúng ta, người ta phỉ báng chúng ta, tai chúng ta có thể nghe, mà miệng không được nói. Chúng ta dùng thái độ gì đối với họ vậy? Cung kính họ, tán thán họ, dứt khoát không được phỉ báng họ. Bạn biểu hiện được như thế này là bạn cao hơn họ. Nhớ kỹ là hai người cãi nhau là do trình độ bằng nhau, còn một người cao, một người thấp thì không thể cãi được. Tại sao vậy? Người cao sẽ nhường người thấp, họ làm sao có thể cãi được. Hai người đánh nhau thì trình độ cũng ngang nhau. Cho nên khi chúng tôi đi học ở trong trường học, các bạn học đánh nhau, cãi nhau thì thầy phân xử hai người cùng bị phạt quỳ cả. Thời ấy chúng tôi ở trong trường học, đối với cách xử phạt này của thầy trong lòng không phục. Rõ ràng là mình có lý, họ không có lý, tại sao mình cũng bị phạt quỳ? Đến khi học Phật sau này tôi mới chợt hiểu ra, hóa ra cao bằng nhau. Khi bạn thật sự cao hơn, bạn sẽ không cãi nữa. Cho nên, người có trí tuệ sẽ nhường người không có trí tuệ. Ngay cả thánh nhân thế gian cũng dạy chúng ta lễ nhượng, nhẫn nhượng, khiêm nhượng. Nhượng là tánh đức. Chư Phật Bồ Tát chung sống với tất cả chúng sanh, không có vị nào không nhượng. Chư Phật Bồ Tát là khiêm nhượng. Chúng ta không thể không khiêm được, chúng ta phải nhẫn, nhẫn nhượng. Khiêm là công phu đã thành tựu rồi, đó là thuộc về khiêm nhượng. Chúng ta hiện nay ở trong những cái đúng đúng sai sai này luyện tài, luyện công phu, chính là luyện nhẫn nhượng. Không thể nhẫn cũng phải nhẫn, không thể nhượng cũng phải nhượng. Thật sự có trí tuệ, thông quyền, đạt lý thì chúng ta mới có thể hộ trì Phật pháp tốt được, mới có thể khiến chánh pháp trụ lâu ở thế gian. Chánh pháp trụ lâu ở thế gian thì tất cả chúng sanh mới có phước.

Chúng ta ngày nay rất may mắn, những nhà khoa học đã phát minh rất nhiều khoa học kỹ thuật cao. Chúng ta nhất định phải hiểu được tính năng của những kỹ thuật này, hết sức lợi dụng nó. Chúng ta ở chỗ này, mỗi một lần diễn giảng đều thông qua mạng internet truyền bá đến toàn thế giới. Có một vị đồng tu ngoại quốc gửi một bản fax cho tôi, ông đặc biệt nhắc nhở tôi, ông nói: “*Pháp sư à, thầy*

giảng Kinh không nên chỉ chú ý đến thánh chúng ở trong giảng đường của thầy. Người nghe giảng ở trên mạng internet chỉ ít cũng có một triệu người”. Lời nhắc nhở này rất hay. Cho nên chúng ta không những phải chú ý đại chúng trước mắt, mà còn phải chú ý những đại chúng thu nghe ở trên mạng internet này nữa.

Ý nghĩa quan trọng nhất của đoạn nguyện văn này chính là thỉnh cầu chư Phật Như Lai hộ pháp. Chúng ta hiểu được, Phật A Di Đà vẫn phải nhờ tất cả chư Phật hộ trì Ngài. Chúng ta ngày nay phát nguyện học Phật, đặc biệt là phát nguyện cả đời dấn thân vào công tác giáo dục, làm sao có thể không nhờ hộ pháp? Hộ pháp đến đâu mà tìm vậy? Nhờ người sẽ có phiền não. Người ta không đồng ý, phiền não của bạn xuất hiện ngay. Năm xưa khi tôi mới bắt đầu học Phật, gần gũi Chương Gia Đại Sư. Đại Sư dạy tôi. Tôi nói với Đại Sư: *“Sự thù thắng của Phật pháp, cái hay của Phật pháp con đã hiểu rồi. Con hiểu được, con phải có nghĩa vụ, có trách nhiệm phải đem sự việc này làm thật tốt. Thật sự muốn làm sự việc này, nhất định phải đem công việc của mình bỏ hết, chuyên tâm vào công việc này. Đây chính là đi trên con đường xuất gia này”*. Đại Sư gật đầu, nói: *“Được!”*. Ngài vô cùng tán thán, nhưng Ngài nói cho tôi biết: *“Anh không nên đi tìm thầy thế độ. Anh đi tìm một pháp sư thế độ cho anh, nếu pháp sư đó không đồng ý, anh có sinh phiền não hay không?”*. Tôi nói: *“Đương nhiên sẽ sinh phiền não. Vậy con phải làm sao?”*. Thầy dạy tôi cầu Phật. Cho nên, tôi xuất gia là cầu Phật, Phật thay tôi tìm một vị sư phụ. Vị sư phụ này như thế nào vậy? Đến khuyển tôi xuất gia, không phải khuyển một lần, khuyển một lần sợ không thành tâm, có lẽ trong vòng nửa tháng, thầy phái người đến Thư viện Từ Quang chín lần. Vào lúc đó tôi học Kinh giáo với thầy Lý. Tôi thấy tâm của thầy rất thành khẩn nên tôi nhận lời. Lời của Chương Gia Đại Sư dạy tôi đã thành hiện thực rồi. Cho nên, tôi xuất gia là có điều kiện. Vì xuất gia ở chùa chiền, chùa chiền đều là Kinh sám, Phật sự. Điều kiện của tôi là dứt khoát không làm Kinh sám, Phật sự. Tôi xuất gia muốn học Kinh giáo, muốn giảng Kinh. Ông có thể giúp đỡ tôi, tôi liền có thể nhận lời ông; ông không giúp đỡ tôi, tôi không làm, cho nên chúng tôi nói điều kiện với nhau. Tôi xuất gia, trong túi không có một xu, tôi cũng không hỏi người xin tiền. Mỗi một tháng tôi phải đến Đài Trung ở một tuần, gần gũi thầy Lý, lộ phí đi lại thường trụ phải cho tôi. Tôi đưa ra đến mấy điều kiện, thầy đều được đáp ứng cả. Cho nên, chúng ta cầu hộ pháp nên cầu ở Phật. Phật sẽ tìm thân hộ pháp đến giúp đỡ chúng ta.

Tôi đến nơi đây không hề cầu hộ pháp Lý Mộc Nguyên, là do ông đến tìm tôi. Tôi tìm ông sẽ khó ngay. Tôi tìm ông, ông không đồng ý, bạn nói thử, cái mặt

này của tôi để ở đâu? Ông tìm tôi, tôi còn phải xem thật kỹ ông có thành tâm hay không, ông có thật sự như pháp hay không? Điều này chúng ta phải chú ý. Tại sao vậy? Có một số người hộ pháp có mục đích, đem chúng ta làm cây hái ra tiền, để chúng ta thay họ kiếm tiền, thế chúng ta chẳng phải bị người ta lợi dụng sao? Cho nên quan sát họ thật kỹ, họ thật sự không phải vì đạo tràng này, họ làm là vì toàn thế giới, điều này chúng ta đáng nên đến, quyết định phải đến giúp đỡ họ. Nếu như họ vì muốn thịnh vượng đạo tràng này, vì khu vực Singapore này thì tôi đã đi từ sớm rồi. Người ta vì chúng sanh trên toàn thế giới, cái này rất khó gặp, rất hiếm có, đi khắp hết thế giới tìm người hộ pháp có tâm lượng chân thành như thế này chúng ta tìm không ra. Con người quý tri kỷ. Người thế gian đều nói đạo nghĩa, nói tình nghĩa, chúng ta đây là sự kết hợp của đạo nghĩa, đồng tâm đồng đức, vì Phật pháp, vì chúng sanh làm nên sự việc tốt này. Các bạn bảo, trong truyền thuyết có tai nạn, tôi ở Singapore sẽ cùng chịu tai nạn này với Singapore. Không nên nói Singapore có tai nạn, tôi sẽ bỏ chạy đến nơi khác, không thể nói như vậy được. Học Phật rồi không thể nói, không học Phật cũng không thể nói như vậy được, dứt khoát cùng sống chết, cùng hoạn nạn với nơi này, vậy là tâm mọi người sẽ an ngay, tâm của chính chúng ta cũng an rồi.

Hôm nay tôi rời khỏi Singapore để đến Úc châu. Tôi đến Úc châu quyết định là tham gia đa nguyên văn hóa, giúp đỡ họ hòa hợp tôn giáo, hòa hợp chủng tộc. Tại sao vậy? Vì điều này có ảnh hưởng đối với toàn thế giới. Hy vọng chủng tộc khác nhau, tôn giáo khác nhau đều có thể tôn kính lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau, hợp tác lẫn nhau, cùng tồn tại, cùng phát triển, không nên có xung đột, không nên có hiểu lầm, không nên có tranh chấp. Tôi đến Úc châu là để làm sự việc này, nếu không phải làm việc này thì tôi không đi. Ở Úc châu chúng ta có Tịnh Tông Học Hội, hiện nay ở bên đó cũng tổ chức Phật thất niệm Phật, nhưng tôi không đi. Tại sao vậy? Tịnh Tông Học Hội Úc châu không phải là vì toàn thế giới. Đạo tràng này là vì toàn thế giới. Cho nên quan điểm của chúng tôi ngày nay, phạm là vì chánh pháp trụ thế, vì tất cả chúng sanh toàn thế giới phục vụ thì tôi lập tức đi làm ngay. Vì bản thân, vì một nhóm nhỏ, chúng tôi không có thời gian nhiều như vậy, cũng không có sinh lực nhiều như vậy, có thể đi tìm người khác tôi thì không muốn đi rồi.

Tâm lượng của Phật A Di Đà lớn biết bao!

Đây là Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật của chúng ta vì chúng ta giới thiệu. Tại sao chúng ta không niệm Thích Ca Mâu Ni Phật mà niệm Phật A Di Đà vậy? Niệm Phật A Di Đà là do Phật Thích Ca Mâu Ni chỉ dạy chúng ta, chúng ta nghe

lời. Chúng ta là học trò tốt của Thích Ca Mâu Ni Phật. Ngài dạy chúng ta niệm Phật A Di Đà, chúng ta thật sự nghe lời thì Thích Ca Mâu Ni Phật hoan hỷ. Không những Thích Ca Mâu Ni Phật hoan hỷ, mà tất cả chư Phật đều hoan hỷ. Tại sao vậy? Tất cả chư Phật đều khuyên mọi người niệm Phật A Di Đà, cầu sanh Tịnh Độ, chúng ta hiểu được ý này. Đồng tu chúng ta phát tâm cả đời đi trên con đường hoàng pháp lợi sanh, nhất định phải học tập theo Thích Ca Mâu Ni Phật. Danh vọng lợi dưỡng, ngũ dục lục trần quyết định không được chạm đến, triệt để buông xả. Hiện nay xã hội sung túc rồi, cúng dường nhiều rồi. Việc cúng dường này chúng ta phải đặc biệt chú ý, đặc biệt cẩn thận. Tại sao vậy? Chỉ cần một chút không lưu ý thì sự cúng dường này sẽ đem bạn chôn mắt, sẽ đưa bạn đến Địa ngục A Tỳ, cho nên những thứ này không được chạm đến. Trên tay cư sĩ Lý không dính tiền bạc. Chúng ta ở đây có số tiền quyên góp giao cho ông, ông không nhận, ông giao cho người khác, giao cho thủ quỹ, ông không đụng tiền bạc. Tôi tiếp nhận cúng dường của các bạn, khi tay này chạm đến thì tay kia lập tức đưa đi ngay. Phải biết rằng, tiền không phải là thứ tốt, nó hại chết người. Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu người tu hành chỉ vì chuyện này mà bị đào thải sạch hết, đọa lạc hết. Chúng ta phải đề cao cảnh giác; danh hại người, lợi hại người. Nếu bạn không đề cao cảnh giác, chắc chắn đọa ba đường ác. Không có thì tốt! Không có thì thân này thanh thoi. Không có tiền sẽ không dám bệnh. Tại sao vậy? Không có tiền uống thuốc, không có tiền chữa bệnh, cho nên họ sẽ không dám bệnh. Người nhiều tiền thường hay có bệnh, tiền họ có là phí chữa bệnh, họ có thể trả nổi viện phí. Những lời này không phải là lời nói đùa, ở trong đó có ẩn chứa đạo lý rất sâu. Cho nên, tất cả do Phật Bồ Tát chăm lo. Đây là lúc tôi mới bắt đầu học Phật, Đại Sư Chương Gia dạy tôi. Bạn thật sự phát tâm thì cả đời bạn đều do Phật, Bồ Tát chăm lo, chính mình không cần lo lắng chút nào. Tôi nghe xong, rất có thọ dụng, cái này quá tốt rồi. Phật Bồ Tát chăm lo là chăm lo thật sự, người thế gian chăm lo thì không chắc. Phật chăm lo là chăm lo thật sự, chúng ta phải thật sự tin tưởng, không mảy may hoài nghi. Tôi cả đời được thọ dụng, được Đại Sư Chương Gia chỉ dạy nhiều nhất. Tôi theo thầy ba năm, thầy đã ảnh hưởng cả đời tôi. Đây đích thực là đại thiện tri thức, không phải người bình thường. Nhưng thầy dạy bảo chúng tôi, bản thân chúng tôi phải làm thật, không thể phụ lòng thầy. Chúng tôi thật sự được sự thọ dụng của Phật pháp, thật sự trong đời này sống một đời sống tự tại, hạnh phúc mỹ mãn.

Nguyện văn của nguyện này không khó hiểu, ý nghĩa sâu vô cùng. Đặc biệt là sau khi chúng ta học xong cần phải học tập như thế nào? Chú giải của lão cư sĩ

Hoàng Niệm Tổ, đoạn chú giải này cũng rất hay, trích dẫn Kinh văn của nguyên bản Hán dịch (đây là bản dịch sớm nhất trong năm loại bản nguyên dịch). Trong Kinh văn nói như thế này: “***Ngã tác Phật thời, lệnh ngã danh văn, bát phương thượng hạ, vô số Phật quốc, chư Phật các u, đệ tử chúng trung, thân ngã công đức, quốc thổ chi thiện***”. Cái ý này chẳng phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Khẩn cầu tất cả chư Phật Như Lai, khi giảng Kinh thuyết pháp cho các đệ tử của mình thì giới thiệu Thế giới Tây Phương Cực Lạc, giới thiệu Phật A Di Đà để mọi người biết đến. Những người này sau khi nghe giới thiệu rồi, “*chư thiên nhân dân, nguyện động chi loại*”, đây là nói chúng sanh lục đạo; “*Văn ngã danh tự, giai tất dũng dục, lai sanh ngã quốc*”, sau khi nghe xong đều có thể sinh tâm hoan hỷ, phát nguyện cầu sanh Tịnh Độ. Dựa vào lời giáo huấn của Phật, tu học pháp môn này. Cho nên, đem nguyên văn của bản nguyên dịch hợp chung lại xem thì ý nghĩa sẽ rất rõ ràng.

Phật còn cầu Phật. Thế gian chỉ có Phật là có thể tin được, lòng người là giả, không phải chân tâm. Con người qua lại với nhau hư tình giả ý, phải hiểu cho rõ. Hôm nay vui mừng bạn, có thể ngày mai liền đổi mặt, không tin được. Chỉ có Phật Bồ Tát là dùng chân tâm, vĩnh viễn bất biến, hoàn toàn tin được. Cho nên quý vị nhớ kỹ, mọi thứ nên cầu Phật Bồ Tát. Tất cả Phật Bồ Tát là ông chủ của chúng ta, chúng ta có lòng tin kiên định thì cảm ứng đạo giao. Bạn bảo bạn cầu Phật Bồ Tát không có cảm ứng, đó là do tâm bạn không thành, bạn đối với Phật Bồ Tát có nghi ngờ, khi bạn đang cầu khẩn, ở trong tâm bạn có xen tạp, không chuyên tâm. Vì vậy, không thể nói không có cảm ứng, mà cảm ứng không rõ rệt, không nổi bật. Thuần nhất chân thành thì cảm ứng vô cùng rõ rệt, vô cùng nổi bật. Tôi cả đời này học Phật 47 năm, tôi tin sâu không nghi. Tôi ở nơi đây, nhà Phật thường nói: “*Tam chuyển pháp luân*”, tôi làm chứng minh với quý vị, làm chứng chuyển. Tín tâm này của tôi là có từ nơi thầy chỉ dạy, cho nên đối với thầy có lòng tin kiên định, không hoài nghi. Lời thầy dạy cho tôi, tôi y giáo phụng hành, từ trong sự nỗ lực thực hiện, chứng nghiệm giáo giới của thầy là chân thật, không phải giả dối, chúng tôi mới có được sự thọ dụng chân thật.

Hiện nay có rất nhiều đồng tu nghe Kinh đã rất nhiều năm rồi, tại sao không thể làm được vậy? Do bán tín bán nghi, luôn cảm thấy Phật Bồ Tát quá hư vô, mờ nhạt, vậy đâu có đáng tin được? Vẫn cứ muốn dựa vào chính mình. Cái niệm này quá đối sai lầm, cái niệm này lại đem bạn kéo quay về địa vị phàm phu, vốn dĩ đã tiến lên một chút, bỗng chốc lại bị kéo về rồi. Tín tâm thật khó thiết lập. Tu học Phật pháp khó nhất là tín tâm. Tín tâm thiết lập chỉ có hai loại người. Một

loại người nhà Phật nói thượng căn, lợi trí, thiện căn vô cùng sâu dày, vừa nghe họ liền tiếp nhận, họ liền có thể tin chắc, không nghi ngờ, y giáo phụng hành. Loại người này một đời chắc chắn có thành tựu. Một loại người khác là có phước. Người có phước sau khi họ nghe xong, họ cũng không nghi ngờ, thật thà thành tâm y giáo phụng hành. Loại người này cũng luôn luôn có thành tựu không thể nghĩ bàn. Người bán tín bán nghi thì vừa không có tuệ, lại không có phước, cũng tức là thiện căn phước đức đều không đầy đủ. Loại người này chiếm đa số.

Làm thế nào bồi dưỡng thiện căn phước đức đây? Nghe giảng Kinh. Nghe giảng Kinh là bồi dưỡng thiện căn phước đức; nghe nhiều, nghe trong thời gian dài thì dần dần sẽ giác ngộ ra. Đặc biệt những cái mà bạn đã nghe, đã học, trong đời sống của chính bạn, trong công việc, trong xử sự đối nhân tiếp vật, giao tiếp, hãy khám nghiệm, hãy chứng thực thì tín tâm của bạn sẽ tăng trưởng. Thế nhưng có rất nhiều đồng tu học Phật hằng ngày cũng đọc Kinh, hằng ngày cũng niệm Phật, hằng ngày cũng đang nghiên cứu giáo lý mà không áp dụng vào trong đời sống; sinh hoạt, làm việc, giao tiếp, đem Phật pháp hoàn toàn để qua một bên khác, dường như không liên quan gì với Phật pháp, vậy thì Phật pháp này sẽ không được tí thọ dụng nào hết. Thế là sai rồi, là thật đáng tiếc! Không biết rằng Phật pháp chính là đời sống hiện thực, Phật pháp chính là dạy chúng ta làm thế nào làm tốt công việc, Phật pháp dạy chúng ta làm thế nào viên dung, hòa mục, hợp tác với tất cả đại chúng.

Phật pháp từng câu, từng chữ đều không hề tách rời đời sống chúng ta. Tách rời đời sống, xin thưa với quý vị, không phải Phật pháp. Chúng ta trước tiên phải đem khái niệm này hiểu cho rõ ràng, hiểu cho sáng tỏ. Nếu như bạn học Phật pháp, xem Phật pháp như cái gì đó rất huyền, rất diệu, không thể áp dụng vào trong đời sống là bạn hoàn toàn sai rồi! Phật Bồ Tát là thầy của chúng ta, Phật Bồ Tát không phải thần linh. Sự phù hộ của Phật Bồ Tát đối với chúng ta chính là lời chỉ dạy từng câu, từng chữ ở trong Kinh điển. Chúng ta làm thế nào để được các Ngài phù hộ vậy? Đối với lời giáo huấn của các Ngài triệt để hiểu rõ ràng, hiểu sáng tỏ, áp dụng vào trong đời sống chính là lợi ích đích thực. Đây chính là Phật Bồ Tát phù hộ cho chúng ta. Cho nên ở trong Phật pháp, một mảy may mê tín cũng không có.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ